

Не дивлячись на це, цілий ряд захворювань залишається загадкою для лікарів. Однією з таких патологій у ветеринарії є нейрогенна дисфункція сечового міхура та його парезу. До нині нез'ясованими залишаються деякі причини і механізми, що призводять до виникнення хвороби.

Тому, проблема парезу сечового міхура у тварин залишається актуальною як у плані глибокого подальшого вивчення етіології та патогенезу, так і в пошуку нових інформативних методів діагностики, лікування та профілактики.

Вказане захворювання займає одне з провідних місць серед урологічних захворювань і заслуговує ретельного подальшого вивчення. До теперішнього часу захворювання нейрогенної дисфункції сечового міхура, і особливо його лікування, заслуговують уваги.

Тому, метою наших досліджень було, на базі ветеринарної клініки «Vitae Vet» м. Кам'янець-Подільський, визначитись з методами клінічного і лабораторного досліджень при парезі сечового міхура, експериментально обґрунтувати ефективність лікування патології із застосуванням антихолінестеразних речовин.

Під час виконання дипломної роботи до клініки звернулися господарі у улюбленців яких була підозра на порушення сечовиділення, більшість із них були у віці 3-5 років, обох статей, наступної породи: домашня кішка, коротко шерстна європейська, британська, персидська, сіамська, скоттіф-фолд, сибірська та безпородні коти, що належать приватним власникам.

У випадках підозри на парез сечового міхура хворі коти підлягали ретельному клінічному і лабораторному обстеженню. При клінічному обстеженні в першу чергу використовували такі методи як огляд і пальпацію.

Особливу увагу приділяли дослідженню сечі.

Після з'ясування динаміки патології, по мірі надходження хворих тварин в лікарню, їх поділяли на дослідну та контрольну групи. Тварини контрольної групи (5 гол.) – це клінічно здорові коти, яким не застосовували лікування, вони служили для порівняння під час експерименту; тваринам дослідної групи (5 гол.) застосовували лікування: розчин прозерину 0,05%, нуклео ЦМФ Форте, Байтрил 5%, но-шпа, гепаві-кел.

При лікуванні парезу сечового міхура у котів рекомендуємо використовувати запропоновану нами схему лікування, контроль за перебігом захворювання та ефективністю лікування слід здійснювати на основі аналізу сечі.

УДК: 619:618.17

Козік Р. О., студент II курсу магістратури спеціальності «Ветеринарна медицина»

Науковий керівник – Керничний С. П., кандидат ветеринарних наук, доцент,

Подільський державний аграрно-технічний університет,

м. Кам'янець-Подільський, Україна

ПОРІВНЯЛЬНА ОЦІНКА РІЗНИХ СХЕМ ЛІКУВАННЯ СОБАК, ХВОРИХ НА ПІСЛЯРОДОВУ ЕКЛАМПСІЮ

Тисячі років поряд з нами живе собака – вірний друг і помічник людини. Вона охороняє стада овець і корів, розшукує злочинців, виявляє наркотики, допомагає мисливцям висліджувати та підстрелювати дичину, оберігає державний кордон, служить біологам і космонавтам, грає з дітьми, водить вулицями людей,

що втратили зір, – всього не перерахуєш. Добре відома величина матеріального внеску собак в економіку людства. Так, скажімо, в народному господарстві задіяна значна кількість службових, мисливських і пастухових собак, що дає економічний ефект.

В основі ефективної роботи з відтворення лежать глибокі знання фізіології та патології розмноження, вміння встановити причину порушення плодовитості та зниження життєздатності приплоду, визначити шляхи їх ліквідування.

Найпоширенішими ускладненнями, що зустрічаються у собак після пологів, є такі як еклампсія, метрит, мастит, випадання матки, а також кровотечі різного генезу.

Еклампсія – це гостре захворювання нервової системи. Як правило, ця проблема виникає в родовий або післяродовий період. Причиною подібного післяпологового відхилення може служити нездатність навколощитовидних залоз миттєво коригувати баланс кальцію в той період, коли він у великих кількостях необхідний для генерації молока та / або формування кісткового апарату плодів. Тому еклампсію ще називають «молочною лихоманкою».

Мета роботи – теоретично і клінічно обґрунтувати окремі питання етіології, патогенезу, перебігу, діагностики та лікування сук хворих на еклампсію.

Матеріалом для проведення досліджень слугували клінічно здорові тварини та собаки у яких встановлено діагноз – еклампсія. Тварини були різних порід віком від 4 до 7 років, які перебували на амбулаторному і стаціонарному лікуванні. Переважна більшість досліджень виконана на клінічно хворих тваринах, які надходили до лікувальних установ з явними симптомами захворювання. Динаміку захворювання собак на еклампсію визначали за результатами власних досліджень і аналізу «записів у журналі реєстрації амбулаторного прийому хворих тварин».

Кров для морфологічного і біохімічного досліджень брали із підшкірних вен передпліччя, голілки і лап.

Лікування еклампсії повинно розпочинатись відразу – краще, на місці судомного припадку. При еклампсії завжди знижується рівень кальцію у сироватці крові до 6 мг в 100 мл (при нормі 10–12 мг в 100 мл). Сеча містить сліди білка. Судомо тривають від 1 до 20 хв., а іноді й довше, і повторюються через декілька годин або днів. Після судом сука буває сильно пригніченою, потім встає й заспокоюється. У проміжках між нападами ніяких інших особливих ознак хвороби не відзначається.

Для клініко-експериментальних досліджень, із собак ($n = 10$), хворих на післяродову еклампсію було сформовано дві дослідні групи Д1 та Д2. В обох групах хворим тваринам застосовували комплексну терапію, яка базувалась на введенні: седативних, протисудомних, за необхідності серцевих засобів. Основою лікування еклампсії є введення препаратів кальцію (глюконат Са, броваглюкін, хлористий Са тощо), загальностимулюючих засобів (в/в крапельно розчин 5% глюкози). Всі препарати вводились згідно настанови до їх використання.

Відмінністю було те, що у групі Д1 препарати вводили внутрішньом'язево, а тваринам групи Д2 застосовували внутрішньовенне введення лікарських засобів.

Терапію проводили до зникнення ознак еклампсії, поєднуючи з пероральним застосуванням седативних речовин.

Лікування сук із післяродовою еклампсією, що проводилось нами за наведеними схемами дало позитивний терапевтичний ефект, всі тварини одужали, що підтверджується аналізом записів у журналах амбулаторного прийому хворих тварин і власними спостереженнями.

Певною новизною та позитивним вирішенням поставлених завдань є те, що клінічно доведено – внутрішньовенне введення лікарських засобів забезпечує більш динамічний терапевтичний ефект при лікуванні сук хворих на еклампсію. Так у хворих тварин групи Д2 швидше зникали симптоми судом, вони швидше приходили до свідомості. У групі Д1, тварини також 100% одужали, але після тривалішого лікування.

Як вказують інші автори, найефективнішим способом лікування хворих на післяродову еклампсію домашніх м'ясоїдних тварин є комбінування способів введення лікарських засобів, залежно від стану пацієнта.

Діагностика при даній патології не складає особливих труднощів, але від часу надання допомоги стовідсотково залежить виживе тварина чи ні. Тому роз'яснювальна робота з власниками тварин щодо симптомів, надання першої долікарської допомоги при еклампсії досить важлива. Специфічних заходів профілактики при еклампсії немає. Рекомендується повноцінна мінеральна і білкова годівля самок.

Клінічно підтверджено, що лікування сук, хворих на еклампсію доцільне за умов швидкого надання допомоги при даній патології. Із розвитком незворотніх змін у головному мозку при еклампсії, а в подальшому і порушення функцій інших органів часто призводить до летального завершення хвороби.

УДК 636.09:619:616.3:636.4

Копиця М. В., студентка II курсу магістратури спеціальності «Ветеринарна медицина»

Керівник – Слюсар Н. В., кандидат ветеринарних наук, доцент,

Подільський державний аграрно-технічний університет,

м. Кам'янець-Подільський, Україна

КОМПЛЕКСНА ФАРМАКОТЕРАПІЯ ГАСТРОЕНТЕРИТІВ СВИНЕЙ

Важливим продуктом у харчуванні людей в нашій країні є м'ясо свиней. Виробництво продукції свиначства, являється важливою державно-економічною проблемою та має соціально – політичне завдання, розв'язання якого дасть змогу задовольнити потреби населення у продуктах харчування. Як і інші живі істоти свині хворіють різними хворобами. Серед хвороб незаразної етіології часто зустрічаються захворювання органів та системи органів травлення у поросят, і зокрема, запалення шлунку і кишок. Причин багато, але основними, на нашу думку, є порушення годівлі та утримання як свиноматок так і поросят.